

Gregg Olsen

Het laatste dat ze deed

Karakter Uitgevers B.V.

HOOFDSTUK 1

Vlak ervoor

Liz Jarrett hief haar hoofd op van de oude eetkamertafel van haar grootouders. Een scherpe adrenalinestoot joeg door haar lichaam. Haar vingers zochten en vonden haar mobieltje en ze keek hoe laat het was. Iets na tien uur in de ochtend. Shit! Liz hees zich uit de stoel en liep naar de douche. Zo snel als ze kon trok ze haar T-shirt en joggingbroek uit. Ze wachtte zelfs niet tot het water warm was en stapte er meteen onder. Schokkend koud, dat was wat ze nodig had. Het ijskoude water liep over haar ruggengraat terwijl ze haar evenwicht zocht in de douchecabine. Liz had die schok nodig om weer alert te worden. Ze was de hele nacht wakker geweest, dankzij de koffie en de pillen die ze had geslikt om zich te concentreren op haar boeken en haar laptop voor het belangrijkste examen van haar leven.

Dit keer mag ik niet zakken. Bij de herinnering aan het examen dat ze drie maanden eerder had afgelegd kromp haar maag samen tot een harde, brandende klomp. *Ik moet slagen.* Terwijl het koude water over haar heen stroomde, veranderde ze haar inwendige monoloog. *Ik zal slagen. Ik ben intelligent. Ik kan dit.*

Met haar negenentwintig jaar was Liz niet langer jong te noemen, althans niet vergeleken met de andere rechtenstudenten aan de University of Oregon. Toch was ze niet de oudste die advocaat wilde worden. Aanvankelijk had Liz zulke studenten van boven de dertig bekeken met een mengeling van medelijden en bewondering. Ze had zich er zelfs op betrappt het 'aandoenlijk' te vinden dat een oma uit Wilsonville tot de studie was toegelaten. *Echt waar, Liz? Waar slaat dat nou op? Iemand die op latere leeftijd opnieuw begint en daar keihard voor werkt, vind je dat 'aandoenlijk'? Dat zou jou ook kunnen overkomen. Dat je een droom najaagt, maar je doel nooit bereikt. Een wortel die voor je neus hangt, maar altijd net buiten je bereik blijft.*

Snel.

Als een op hol geslagen robot sprong Liz de douche uit en trok ze een handdoek van het rek boven het toilet. Voor de haardroger had ze geen tijd. Ze wreef de zachte badstof over haar donkerbruine haar en keek in de spie-

gel. Als ze een warme douche had genomen, was de werkelijkheid tenminste nog verhuld geweest door de condens op het glas. Ze trok een lelijk gezicht. Ze zag er opgefokt uit. *Bah*. Met trillende handen bracht ze deodorant aan. Ze was zelfs zo beverig dat ze op het toilet moest gaan zitten om haar ondergoed aan te trekken. Het leek wel of de badkamer een beetje draaide. Heel eventjes moest ze denken aan de carrousel in Disneyland, waar ze als kind met haar ouders en broer was geweest. Ze was toen misselijk geworden en had over Jim heen gebraakt. Hij had er wel voor gezorgd dat ze dat nooit zou vergeten. Diezelfde misselijkheid voelde ze nu ook.

Liz moest naar het examen, nu meteen. Het werd afgenomen in een zaaltje van een hotel in Beaverton, op drie uur rijden. Ze zou de boete voor te hard rijden maar voor lief moeten nemen.

Eindelijk haar spijkerbroek aan. Maar slechts één schoen. Liz hinkte door het huis en zocht overal naar de andere schoen. Ze struikelde en ving zichzelf op tegen de deurpost. Waar was dat ding? Eenmaal terug in de slaapkamer vond ze hem, aan Owens kant van het bed.

Owen! Ze kon hem wel wat aandoen. Waarom had hij haar laten slapen? Waarom had hij haar niet wakker geschud? Hij wist toch hoe belangrijk dat examen voor haar was? Iets belangrijkers was er niet. Het was haar toegangsbewijs tot alles wat ze wilde zijn. Daarmee zou ze hem kunnen bewijzen dat ook zij haar dromen waar kon maken.

Dat ze daar verdomme ook recht op had.

Maar terwijl ze haar voet in de tweede schoen stak, bedacht Liz dat ze die ochtend Owens stem had gehoord. Het was alsof de herinnering bovenkwam uit een dichte mist. De hele vorige avond was een beetje vaag en onduidelijk. De pillen. De koffie. Ze had de jurisprudentie zo vaak hardop herhaald dat ze er schor van werd. Ze had in de koelkast naar sinaasappelsap gezocht omdat dat meer energie gaf dan een Red Bull. Maar dat was alleen omdat de Red Bull op was.

Ja, Owen had wel degelijk geprobeerd haar wakker te maken. Echt. *Nou, geweldig*. Het was dus haar eigen schuld dat ze te laat kwam.

Liz wist nu weer dat hij haar zelfs van de eetkamerstoel had getild. 'Je bent helemaal van de wereld, schat,' had hij gezegd, terwijl hij zijn sterke handen onder haar armen schoof. 'Je moet wakker worden. Ga douchen en stap in de auto.'

‘Ik wil slapen,’ had Liz geantwoord. Ze had zich verzet en zich weer in de stoel laten zakken. ‘Morgen heb ik examen.’

‘Morgen? Vandaag, zul je bedoelen,’ zei hij. ‘Over vier uur al, hoor je me?’

Ze had hem met rode, droge ogen aangekeken. Ze wist dat ze eruitzag als een junkie die gefascineerd naar de hotdogs op de ronddraaiende verwarmingselementen in een 7-Eleven keek, alsof ze net zo spectaculair waren als een uit het water opspringende walvis.

‘Vier uur?’

Hij had zijn telefoon laten zien, met de tijd.

‘Verdomme,’ zei ze. ‘Ik moet opschieten.’

‘Ja, dat moet je zeker. En ik ook. Ik moet naar die vergadering met Damon en de andere partners. Ik mag niet te laat komen.’

Zelfs nu, nu haar hoofd nog tolde en ze eindelijk met twee schoenen aan haar voeten terugdacht aan zijn pogingen haar wakker te krijgen, kon Liz het gevoel niet onderdrukken dat Owen zichzelf altijd op de eerste plaats had gesteld. Dat was al zo geweest voor ze getrouwd waren. Hij had talloze malen gezegd dat ze in weelde zouden leven, maar niet omdat zij zo’n geweldige advocaat was.

‘Van advocaten gaan er dertien in een dozijn,’ had hij meerdere keren gezegd. ‘Technologie heeft de toekomst, let maar op.’

Ze had een gruwelijke hekel aan technologie. Soms had ze ook een hekel aan Owen. Hij was zo verdomde zelfverzekerd, zo overtuigd dat hij iets heel belangrijks zou gaan doen, iets groots zou verrichten.

Nu zijn bedrijf naar de beurs ging, had Owen een lijstje opgesteld van de dingen die hij zich zou kunnen veroorloven. Een Ferrari. Een maand in zo’n hut op palen en met een rieten dak, boven de zee in Fiji. En ga zo maar door. Ze ging daarin mee, vooral omdat discussies geen zin hadden. Zijn dromen zouden uitkomen, of niet. Er was slechts één ding op zijn lijst waartegen zij zich had verzet, namelijk zijn plan om hun kleine huis aan de rivier met de grond gelijk te maken. Dat plan stond echter niet erg hoog op zijn prioriteitenlijst en lange tijd had ze de hoop gekoesterd dat hij het helemaal zou vergeten.

Ze moest toegeven dat er nogal wat aan het huis mankeerde. De vloerbalken waren aangetast door schimmel. De keukenvloer liep erg scheef. Een gevallen kerstomaatje rolde zo snel naar de hoek dat het wel een scène uit *Poltergeist* leek.

‘Dit huis heeft zoveel geschiedenis,’ zei ze dan.

Maar hij sloeg zijn armen om haar heen alsof hij echt van haar hield en haar echt begreep. ‘We maken onze eigen geschiedenis wel,’ zei hij dan. ‘Wie wil er nou in het droomhuis van iemand anders wonen?’

Liz knikte dan alsof ze het met hem eens was, ook al was dat niet waar. Haar grootouders hadden de Craftsman-bungalow in 1923 gebouwd en zelf had ze hier elke zomer doorgebracht. Op de rit erheen vanuit Portland keek ze dan vanaf de achterbank naar de bossen tot ze in Bend waren, waar de Deschutes-rivier glinsterde als gebroken glas op een leigrijze tafel. Het huis was klein, maar aan elke vierkante centimeter waren herinneringen verbonden. Zelfs als kind had ze dit als haar thuis beschouwd. Haar toevluchts-oord. Na het overlijden van haar grootouders kwam het huis in handen van haar ouders, en toen die op hun beurt omkwamen bij een auto-ongeluk in het oosten van Oregon hadden Liz en Owen haar broer Jim uitgekocht. Dat had ze al hun geld gekost en ze opgezadeld met een hypotheek die met hun karige inkomen nauwelijks op te brengen was. Ze dacht destijds dat Owen zo voor dat huis gevochten had om haar gelukkig te maken. Pas nadat alles beklonken was, ontdekte Liz hoe haar man, met wie ze toen vier jaar was getrouwd, echt over dat huis dacht.

Owen zag een grote zak met geld in plaats van een karaktervol oud huis vol herinneringen. Hij controleerde om de haverklap op internet de prijzen van huizen in de omgeving. Hij herhaalde steeds weer dat de bungalow zelf geen rode cent waard was, maar dat het land perfect was voor een kast van een huis. Toen een van de huizen ietsje verderop voor meer dan twee miljoen dollar te koop stond, nam hij haar mee naar bed met een enthousiasme alsof ze een lot uit de loterij hadden gewonnen.

Een paar zomers terug hadden ze op hun veranda gezeten terwijl het huis van de buren, dat als twee druppels op het hunne leek, onder de sloophammers verdween.

‘Op een dag gaan wij dat ook doen,’ had hij gezegd.

Liz nam een slok bier, terwijl iemand op een *supboard* voorbij peddelde op de rivier. Ze verzweeg dat ze het vreselijk triest vond om dat oude huis te zien verdwijnen. De oude huizen van de vorige generaties werden een voor een vervangen door enorme villa’s die elke vierkante centimeter van hun perceel in beslag namen en het zonlicht wegnamen van de mensen die

nog niet aan de druk hadden toegegeven om hun eigen monsterhuizen te bouwen. Het was een concurrentiestrijd om wie het grootste huis kon bouwen. Lomper. Opzichtiger. Patseriger. Liz nam de laatste slok van haar bier en probeerde het verleden los te laten, terwijl hun nieuwe burens, David en Carole Franklin, het huis naast hen wegvaagden alsof het een smet op het landschap was.

Ze had ze willen haten, maar dat kon ze niet.

David en Carole waren best aardig. Nieuwkomers waren dat bijna altijd, in het begin. David had een restaurant in de stad. Carole deed iets creatiefs met textiel, maar dat was een recente bevestiging. Voor die tijd had ze een hoge managementpositie bekleed bij Google. Hun zoontje, Charlie, vormde de link tussen Liz en Carole. Hij had blond haar en blauwe ogen en leek te genieten van alles waar Liz ook zo van hield. Hij was gek op de rivier. Hij verzamelde eindeloos steentjes aan de oever. Charlie maakte geen onderscheid tussen een agaat en een waardeloos stukje basalt.

‘Hij vindt kwantiteit belangrijker dan kwaliteit,’ zei Carole op een dag tegen Liz terwijl ze toekeken hoe het jongetje de zoveelste emmer vol schatten leeggooidde op de grote hardhouten veranda rond het huis van de Franklins.

‘Owen houdt ook meer van kwantiteit,’ zei Liz. ‘Hij houdt van geld.’

De vrouwen lachten.

Liz keek nauwelijks om zich heen toen ze haastig over het overdekte grindpad naar de garage liep. Tegelijk probeerde ze Owen te bellen. Ze kreeg de voicemail. Ze drukte op de knop om de garagedeur te openen en terwijl die langzaam in beweging kwam, sprak ze een bericht in.

‘Owen, ik ben te laat! Je weet toch hoe belangrijk dit voor me is? Voor ons allebei? Ik zou jou nooit zo in de steek hebben gelaten. Hoe kon je zomaar weggaan zonder dat je zeker wist dat ik echt wakker was?’

Ze liet zich achter het stuur zakken en startte de motor van haar RAV4. De radio ging automatisch aan, en meteen knalde een of ander popliedje uit de boxen. Het was zo’n herrie dat ze het bijna uitgilde van de schrik en snel naar de volumeknop graaide. De muziek stond nu heel zacht, maar Liz’ hart bonsde zo hard in haar keel dat ze naar een kalmeringstabletje snakte. Ondanks de koude douche parelde het zweet achter in haar nek. Vergeet dat tabletje. Ze wist maar al te goed dat ze na al die pillen en een nacht studeren

zo hyper was dat nog meer troep slikken geen goed idee kon zijn.

Die klote Owen!

Ze zette de auto in de achteruit en drukte met de bal van haar voet op het gaspedaal. Toen ze achteruit de garage uitreed, voelde Liz dat ze ergens met een harde bonk tegenaan klapte. Ze trapte meteen op de rem.

De klap tegen de achterbumper was dof maar zwaar geweest, onmiskenbaar. Vast een hond of een kat. Ze had toen ze de rem intrapte zelfs een gesmoorde kreet gehoord. O, shit. Ze zou het vreselijk vinden als ze een dier verwond had. Ze was er nog steeds niet overheen dat Owen over een foxterriër was gereden toen ze de snelweg verlieten, een paar jaar terug aan het eind van de zomer.

Aanvankelijk had hij niet willen stoppen, ondanks Liz' smeekbedes. Toen hij dat toch met tegenzin deed, bleef hij in de auto zitten terwijl Liz de hond optilde en haar jas om hem heen sloeg.

'Arm beest,' mompelde ze tegen het bevende dier toen ze terugkwam en de deur opende.

'Geen denken aan,' zei Owen met een boze blik naar het zielige hoopje in haar armen. 'Ik ga niet naar de dierenarts met dat ding.'

'Dat ding, Owen, is een huisdier waar iemand van houdt,' zei ze, terwijl ze zich zo draaide dat hij de bruine ogen van de gewonde hond kon zien. 'Je moet. Anders ben je doorgereden na een aanrijding en kun je aangeklaagd worden.'

Dat was waarschijnlijk niet helemaal waar, maar ze wist dat haar man pas het juiste zou doen als hij geconfronteerd werd met mogelijke negatieve consequenties. Owen Jarrett was, op zijn best gezegd, iemand die zich met tegenzin aan de regels hield.

Ze stapte in en sloeg de deur dicht.

Owen wierp weer een boze blik naar de hond die ze op schoot hield. 'Ik wil de rekening niet gepresenteerd krijgen, Liz.'

'Bij jou draait altijd alles om geld,' snauwde ze terug.

'Wat een rotopmerking.'

De hond piepte een beetje.

'Je hebt een hond overreden,' zei Liz. 'We moeten hem helpen. Wat zou je zeggen als het jouw hond was?'

Owen keek haar verbaasd aan. 'We hebben geen hond.'

‘Maar als.’

‘Oké, oké,’ zei hij. ‘We brengen dat klotebeest wel naar een dierenarts.’ Hij draaide de weg op, maar reed langzamer dan normaal. Het was een akelige gedachte, maar Liz vroeg zich af of hij tijd rekte in de hoop dat de hond zou sterven voor ze bij de dierenarts waren.

Maar zoveel geluk had hij niet.

De terriër werd opgelapt en er werd contact opgenomen met de eigenaar, maar achteraf vroeg Liz zich af hoe het kon dat Owen niet begreep – of kon het hem niet schelen? – dat die hond belangrijk voor iemand was. Een oude vrouw. Of een jongetje. Hij maakte zich alleen druk over de kosten. Of misschien over de last die het hem bezorgde.

Zo moeilijk was het toch niet om te doen wat juist was?

In die periode was Liz begonnen met vrijwilligerswerk voor de dierenbescherming in Bend. Ze was altijd gek op dieren geweest, paarden uitgezonderd natuurlijk. Ze was altijd bang geweest voor paarden. Ze deden haar terugdenken aan wat ze als de op een na ergste dag van haar leven zou gaan beschouwen.

HOOFDSTUK 3

Vermist: vijftien minuten

Er was geen ontkomen aan. Het was geen hond of kat geweest, maar haar kleine buurjongetje. Naar adem happend van schrik liet Liz Jarrett zich op de knieën zakken en nam ze Charlie Franklin in haar armen.

‘O, god,’ fluisterde ze. ‘Charlie. Nee, nee. Charlie.’

Al haar zenuwen stonden op scherp. Een bombardement van emoties. Ze probeerde adem te halen, maar het leek wel of haar luchtwegen vol zaten met een slijmerige substantie. Hoewel ze niet hoorbaar hilde, stroomden er tranen over haar wangen. Liz schudde aan Charlies schouders, alsof ze de jongen zo weer tot leven kon wekken, waarna hij zijn ogen zou openen en iets zou zeggen.

Kiekeboe. Kom op, Charlie. Wakker worden!

Liz hield hem dicht tegen zich aan. ‘Wakker worden, lieverd! Word nou wakker!’ zei ze zachtjes.

Maar er gebeurde niets. Zijn lippen trilden zelfs niet. Zijn ogen bleven gesloten. De dunne stof van het Mickey Mouse-shirt op zijn borst bleef bewegingloos.

‘Word wakker!’ zei Liz. Het was eerder een bevel dan een verzoek.

Maar niets. Helemaal niets.

De wereld tolde om haar heen.

Nee, het was Liz zelf die rondtolde. Ze was een wasmachine. Een reuzenrad. Een blender. Slechts één keer eerder in haar leven was ze zo gedesoriënteerd geweest, tijdens de stortvloed op de weg naar Diamond Lake. Ze probeerde overeind te komen, maar had geen kracht in haar benen. Ze drukte haar handen op haar borsten. Misschien was het allemaal slechts een droom. Misschien was ze zelf wel dood. Ze wist zelfs niet zeker of ze nog wel ademhaalde.

Nog steeds op haar knieën gezeten probeerde ze zichzelf wijs te maken dat er helemaal niets gebeurd was. Maar het bewijs lag voor haar. Het slappe lichaam van haar kleine buurjongetje was niet weg te denken. Liz riep naar het huis van de Franklins, maar juist op dat moment vloog er een vliegtuig

over, dat haar volledig overstemde. Ze pakte haar telefoon om een ambulance te bellen, maar haar vingertoppen trilden zo hevig dat ze er niet in slaagde de juiste cijfers in te toetsen.

Dit kan niet waar zijn. Dit is niet gebeurd. Ik heb dit niet gedaan.

Liz kroop rond haar auto en probeerde overeind te komen.

Wat mankeert er aan me?

Charlie heeft hulp nodig.

Ik heb hulp nodig.

Vanaf haar oprit zag ze de werkbank achter in de garage. Ze moest zichzelf bij de haren overeind trekken. Haar gedachten kwamen op als losse scherven, als een gebroken bord op de oprit van een kofferbakverkoop. Overall scherven. Je kon ze oprapen en lijmen, maar het zou nooit worden zoals het was geweest. Ze had iets onvoorstelbaars gedaan. Dat was waar. Maar het was een ongeluk. Ze had Charlie niet gezien. Ze had zelfs geen glimp van hem opgevangen. Liz dacht terug aan de vorige avond en alle pillen die ze had geslikt om zich op het examen voor te bereiden. Ze wist dat alle middelen die op dat moment door haar aderen stroomden ook een rol hadden gespeeld bij wat er zojuist was gebeurd. Als ze dat aan de politie vertelde, zou dat alleen maar meer vragen oproepen. Ze zou steeds weer opnieuw moeten uitleggen dat het een ongeluk was geweest. Dat ze haast had gehad. Ze zouden haar uithoren over alle details, en haar uitleg in miljoenen kleine stukjes scheuren. En al die stukjes zouden, als ze eenmaal weer aan elkaar waren geplakt, het beeld opleveren van iemand die roekeloos was geweest, en onder de invloed van drugs.

Liz zag geen uitweg. Ze hees zichzelf overeind en keek met gebogen hoofd naar het jongetje. Er stroomde bloed uit zijn achterhoofd.

De auto had hem hard geraakt.

Ze keek nog eens naar de werkbank.

Ze keek nog eens naar Charlie.

De wereld tolde niet langer om haar heen. Liz klemde haar telefoon in haar hand. Ze kon hulp inroepen, maar ze kon Charlie ook in de auto leggen en hem zelf naar het St. Charles Medical Center brengen. Dat zou sneller zijn. Dan zou hij eerder op de plek zijn waar hij medische hulp kon krijgen.

Als er tenminste nog iets voor hem gedaan kon worden.

Maar terwijl ze stond te twijfelen over wat ze moest doen, dacht Liz Jarrett ook aan zichzelf. Later zou ze zich afvragen hoe ze in die persoon was

veranderd. Iemand die koos voor de weg van het zelfbehoud, een weg die uiteindelijk een rampkoers naar zelfvernietiging zou blijken te zijn. Iemand die haar ambities belangrijker vond dan verantwoordelijkheid, medeleven en fatsoen. Op dat moment beseft Liz pas goed wat er op het spel stond in die zaal in dat hotel in de buurt van Portland. Ze dacht aan het examen dat ze moest afleggen. Ze dacht aan Owen, die zou zeggen dat ze een kluns was en er nu echt een puinhoop van had gemaakt. Dat ze nooit iets zou bereiken. Iedereen zou haar voortaan nawijzen als de vrouw die het zoontje van een vriendin had doodgereden.

Grind van de oprit plakte aan haar handen. Toen ze die afveegde, zag ze kleine bloeddruuppeltjes op haar spijkerbroek. Waren die van Charlie? Van haarzelf? Geschrokken hapte ze naar adem. Daarna opende ze de voordeur van de auto aan de passagierskant en schoof de stoel een eindje naar voren, om vervolgens het achterportier te openen.

Ze haakte haar armen onder Charlies kleine lichaam en tilde hem op.

Je doet iets stoms, Liz.

Dit wordt je ondergang.

Het politielaboratorium zal Ritalin in je bloed aantreffen.

Je zakt voor je examen.

Je wordt een paria in je eigen buurt.

Je gaat naar de gevangenis.

Het gebeurde allemaal zo snel. In minder dan een oogwenk. Het leek wel alsof ze door een onweerstaanbare magnetische kracht naar de werkbank achter in de garage werd getrokken, in plaats van naar de achterbank van de auto. Ze legde het jongetje voorzichtig op de werkbank. Teder zelfs. Hoewel haar geest in duisternis was gehuld, boog Liz zich over Charlie en kuste ze hem op zijn voorhoofd. Er viel een traan op het blonde kopje van de jongen.

Wat heb ik gedaan? Straf me! Dood me!

Haar blik viel op een blauw stuk dekzeil dat haar vader had gebruikt als hij het huis schilderde of de veranda beitsde. Ze vouwde het stijve doek vol verfspetters open en legde het over Charlie heen.

Ze had hem gedood. Dat was niet haar bedoeling geweest. Het was een vreselijk ongeluk. Echt waar.

Ze wist dat wat ze nu van plan was, alleen maar uitstel van executie zou opleveren.